

Sygn. akt VU 332/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 marca 2016 r. sygn.(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje G. S. prawo do emerytury poczynając od dnia (...) 2016 roku.

Sygn. akt V U 332/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 marca 2016 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił G. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do pracy w szczególnych warunkach ZUS nie zaliczył okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Z. Zakładach (...):

- od dnia 1 września 1971 roku do dnia 31 sierpnia 1973 roku, ponieważ jest to okres nauki zawodu,

a także okresów:

- od dnia 1 października 1979 roku do dnia 31 maja 1987 roku, od dnia 1 lipca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku, od dnia 3 stycznia 1994 roku do dnia 30 kwietnia 1994 roku na stanowisku mechanika maszyn,

- od dnia 1 czerwca 1987 roku do dnia 31 sierpnia 1987 roku na stanowisku mistrza zespołu maszyn tkalni,

- od dnia 1 września 1987 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku na stanowisku mistrza tkackiego,

ponieważ stanowiska te nie znajdują w ocenie organu rentowego potwierdzenia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. ZUS dodał, że na podstawie przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji nie można określić charakteru wykonywanej pracy i w związku z tym brak jest możliwości ustalenia, czy praca wykonywana na ww. stanowiskach była pracą w szczególnych warunkach.

W odwołaniu z dnia 5 kwietnia 2016 roku wnioskodawca G. S. wniósł o zmianę wyżej wymienionej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. Odwołujący podniósł, że w kwestionowanym przez organ rentowy okresie pracował w przy obsłudze maszyn tkackich w warunkach szkodliwych. Wnioskodawca dodał, że organ rentowy zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okres jego zatrudnienia od dnia 1 maja 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w (...) S.A. z siedzibą w Z., kiedy wykonywał te same obowiązki, jak w kwestionowanych przez ZUS okresach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca G. S., urodzony dnia (...), w dniu 25 lutego 2016 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1-4 akt emerytalnych)

Do wniosku ubezpieczony załączył:

- zaświadczenie wystawione przez Zakład (...) przy (...) Urzędzie Wojewódzkim w Ł. Archiwum Zakładowe, z którego wynika, że w okresach od dnia 1 września 1971 roku do dnia 23 lipca 1975 roku oraz od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku był zatrudniony w Z. Zakładach (...) w Z. i brak jest świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ww. okresach,

- umowę o pracę zawartą w dniu 1 września 1971 roku,

- wystawione przez pracodawcę angaże,

- kartę obiegową zmiany z dnia 31 lipca 1975 roku,

- umowa o pracę z dnia 22 października 1977 roku,

- opinię pracodawcy z dnia 18 września 1991 roku,

- kartę obiegową zmiany z dnia 28 grudnia 1993 roku.

(dowód: zaświadczenie z dnia 23 lipca 2008 roku, k.8, umowa o pracę z dnia 1 września 1971 roku, k. 9, angaże, k. 10, 12 – 21v, 23 karta obiegowa zmiany z dnia 31 lipca 1975 roku, k. 10-10v, umowa o pracę z dnia 22 października 1977 roku, k. 11, opinia z dnia 18 września 1991 roku, k. 22 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca legitymuje się stażem pracy wynoszącym 27 lat, 2 miesięcy i 21 dni, składającym się z 26 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesięcy i 21 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy zaliczył do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych okres 8 lat, 5 miesięcy i 22 dni.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 30 marca 2016 roku, k. 25 akt emerytalnych)

Zaskarżoną decyzją organ rentowy zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych następujące okresy zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w Z.:

- od dnia 1 września 1973 roku do dnia 23 lipca 1975 roku i od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 grudnia 1977 roku na stanowisku tkacza,

- od dnia 1 stycznia 1978 roku do dnia 31 stycznia 1979 roku na stanowisku nastawiacza maszyn oraz nastawiacza maszyn włókienniczych,

- od dnia 1 lutego 1979 roku do dnia 30 września 1979 roku na stanowisku nastawiacza maszyn i urządzeń,

a także okres zatrudnienia ubezpieczonego w (...) S.A. od dnia 1 maja 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku na stanowisku mechanika maszyn.

(dowód: notatka na posiedzenie kolegium, k. 24-24v akt emerytalnych, świadectwo pracy z dnia 15 października 2012 roku, k. 7-7v akt rentowych)

W okresie od dnia 1 września 1971 roku do dnia 23 lipca 1975 roku ubezpieczony był zatrudniony w Z. Zakładach (...). Wnioskodawca zajmował kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 1 września 1971 roku do dnia 31 sierpnia 1973 roku - uczeń (...) Szkoły (...),

- od dnia 1 września 1973 roku do dnia 23 lipca 1975 roku – tkacz.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 28 grudnia 1993 roku, k. 3-3v, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej, k. 8-9v akt kapitałowych, karta obiegowa zmiany, k. 12, angaż z dnia 27 września 1973 roku, k. 15, opinia pracodawcy z dnia 19 września 1991 roku, k. 29, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, k. 32, umowa o pracę z dnia 1 września 1971 roku, k. 40 akt sprawy)

W okresie od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku ubezpieczony był zatrudniony w Z. Zakładach (...) w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca zajmował kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 grudnia 1977 roku – tkacz,

- od dnia 1 stycznia 1978 roku do dnia 31 stycznia 1979 roku – nastawiacz maszyn (nastawiacz maszyn włókienniczych),

- od dnia 1 lutego 1979 roku do dnia 30 września 1979 roku - nastawiacz maszyn i urządzeń,

- od dnia 1 października 1979 roku do dnia 31 maja 1987 roku - mechanik maszyn (mechanik maszyn i urządzeń), (od dnia 1 lipca 1981 roku – mistrz w zawodzie),

- od dnia 1 czerwca 1987 roku do dnia 31 sierpnia 1987 roku – mistrz zespołu maszyn tkalni,

- od dnia 1 września 1987 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku - mistrz tkacki,

- od dnia 1 lipca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku – mechanik maszyn.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 28 grudnia 1993 roku, k. 6-6v, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej, k. 8-9v akt kapitałowych, karta obiegowa zmiany, k. 13, umowa o pracę z dnia 22 października 1977 roku, k. 16, angaż z dnia 24 października 1977 roku, k. 17, angaż z dnia 1 stycznia 1978 roku, k. 17, angaż z dnia 1 lutego 1979 roku, k. 18, angaż z dnia 1 października 1979 roku, angaż z dnia 22 sierpnia 1980 roku, k. 19, angaż z dnia 6 listopada 1980 roku, angaż z dnia 25 marca 1981 roku, k. 20, angaż z dnia 16 lipca 1981 roku, angaż z dnia 28 grudnia 1981 roku, k. 21, angaż z dnia 6 maja 1982 roku, angaż z dnia 23 marca 1983 roku, k. 22, angaż z dnia 9 lipca 1984 roku, angaż z dnia 4 lutego 1986 roku, k. 23, angaż z dnia 22 czerwca 1987 roku, k. angaż z dnia 2 kwietnia 1987 roku, angaż z dnia 1 grudnia 1987 roku, k. 24, angaż z dnia 5 maja 1988 roku, angaż z dnia 7 listopada 1988 roku, k. 25, angaż z dnia 1 lutego 1989 roku, angaż z dnia 1 lipca 1992 roku, k. 26, karta obiegowa zmiany, k. 27, angaż z dnia 22 czerwca 1987 roku, k. 41, angaż z dnia 17 sierpnia 1987 roku, k. 42, opinia pracodawcy z dnia 19 września 1991 roku, k. 29 akt sprawy, angaż z dnia 22 czerwca 1987 roku, k. 19v akt emerytalnych)

Przedmiotem działalności Z. Zakładów (...) była produkcja tkanin. W zakładzie pracy funkcjonowały trzy oddziały: oddział przygotowawczy, oddział tkalni i oddział końcowy. Ubezpieczony pracował na oddziale tkalni i wykonywał obowiązki mechanika. Na hali znajdowało się 360 krosien. Zespół, do którego przynależał wnioskodawca składał się

z trzech mechaników i mistrza. Brygada obsługiwała 130 krosien. Jej zadaniem było utrzymywanie maszyn w ruchu, a w konsekwencji zapewnienie ciągłości produkcji.

Do obowiązków wnioskodawców w okresie od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 maja 1987 roku i od dnia 1 lipca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku należała naprawa i konserwacja krosien. Pomimo przyjętej przez pracodawcę różnorodnej nomenklatury stanowisk pracy ubezpieczony stale wykonywał te same obowiązki. Wnioskodawca przebywał całą dniówkę pracowniczą na hali tkackiej i w razie awarii dokonywał napraw mechanicznych, aby produkcja mogła być kontynuowana. Wymieniał w krosnach podzespoły i zużyte elementy, takie jak podawacze, wbijaki, niciennice, ramki, chwytaki i wyciągi. Maszyny tkackie często ulegały awariom. Naprawy były wykonywane bezpośrednio na hali tak, aby od razu po awarii tkacze mogli wznowić pracę.

Po uzyskaniu angażu na stanowisko mistrza zespołu maszyn tkalni, a następnie mistrza tkalni, to jest od dnia 1 czerwca 1987 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku wnioskodawca wykonywał te same czynności, a dodatkowo nadzorował podlegających mu mechaników. Nadal naprawiał, konserwował i wymieniał elementy w krosnach, a dodatkowo sprawdzał, czy mechanicy prawidłowo wykonali swoje obowiązki, wyznaczał urlopy, sporządzał plan napraw. Ubezpieczonemu nie przydzielono biura, wykonywał swe obowiązki nadal na hali tkackiej i zajmował się określonymi krosnami, które naprawiał i konserwował.

W okresie od dnia 24 października 1977 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie trzyzmianowym. Nie wykonywał innych obowiązków niż wyżej wymienione.

(dowód: zeznania świadków J. O., nagranie od minuty 20:15 do minuty 26:17, Z. M., nagranie od minuty 26:17 do minuty 32:13, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 1:54 do minuty 18:18 w związku z nagraniem od minuty 32:13 do minuty 33:08, protokół z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku, k. 46-47 akt sprawy)

W okresie od dnia 3 stycznia 1994 roku do dnia 30 kwietnia 1994 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Zakładach (...) na stanowisku mechanika maszyn.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 4 maja 1994 roku, k. 7 akt kapitałowych)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Art. 32 ust. 4 wyżej wymienionej ustawy stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w świetle przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust.2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku w sprawie o sygn. akt II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Trzeba z całą mocą podkreślić, że niewystawienie przez pracodawcę ubezpieczonego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie może być wyłączną podstawą odmowy przyznania prawa do emerytury. Dodać należy, że o zakwalifikowaniu danej pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych decyduje nie nazwa stanowiska pracy, a rodzaj wykonywanych czynności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie o sygn. akt I UK 393/10, LEX Nr 950426). Wskazać bowiem należy, że choć nazwa stanowiska pracy nie jest bez znaczenia, to sama w sobie nie zawsze przesądza o tym, jakie faktycznie prace i w jakim zakresie wykonywał pracownik w okresie zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 15 września 2011 roku, sygn. akt II UK 30/11).

Dlatego też w toku niniejszego postępowania Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia rodzaju pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie. Sąd przesłuchał świadków i wnioskodawcę oraz skonfrontował te zeznania ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją pracowniczą ubezpieczonego.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany piętnastoletni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...) 2016 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Odwołujący kwestionował niezaliczenie przez organ rentowy całego okresu zatrudnienia w Zakładach (...), gdzie pracował przy bieżącej konserwacji oraz naprawach maszyn i urządzeń przemysłu bawełnianego. ZUS odmawiał zaliczenia okresów od dnia 1 września 1971 roku do dnia 31 sierpnia 1973 roku, ponieważ jest to okres nauki zawodu, a także okresu od dnia 1 października 1979 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku, powołując się na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz sprzeczność nazw stanowisk zajmowanych przez skarżącego z tymi, sprecyzowanymi przez ustawodawcę w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1983 roku. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy także okresu od dnia 3 stycznia 1994 roku do dnia 30 kwietnia 1994 roku, kiedy to ubezpieczony był zatrudniony w (...) Zakładach (...).

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz na treści zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków jak i samego ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków – J. O. i Z. M. zasługują na wiarę, albowiem są logiczne, przekonujące i spójne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją pracowniczą. Wyżej wymienieni pracowali wspólnie z ubezpieczonym w tkalni na tej samej sali, mieli więc wiedzę na temat faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę obowiązków. Sąd uwzględnił również zeznania samego wnioskodawcy, albowiem nie były one sprzeczne z zeznaniami świadków i ze zgromadzoną dokumentacją. Podkreślić przy tym należy, iż organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności zeznań świadków i ubezpieczonego.

Zeznania wyżej wymienionych świadków pozwoliły Sądowi ustalić zakres czynności wykonywanych przez skarżącego w kwestionowanym przez organ rentowy okresie od dnia 1 października 1979 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku. Sąd skonstatował, że obowiązki świadczone przez ubezpieczonego charakteryzowały się wysokim stopniem uciążliwości. Wnioskodawca dokonywał mianowicie bieżącej konserwacji i napraw maszyn oraz urządzeń służących do produkcji wyrobów włókienniczych, a mianowicie krosien. Głównym zadaniem ubezpieczonego było zapewnienie ciągłego ruchu w zakładzie pracy od strony mechanicznej. Na bieżąco wymieniał części maszyn, dokonywał napraw i konserwował znajdujące się w zakładzie krosna. W związku z tym stale przebywał na oddziałach będących w ruchu i nie dokonywał napraw warsztatowych. Zatrudniający skarżącego zakład pracy prowadził działalność na szeroką skalę, o czym świadczy duża liczba jednocześnie funkcjonujących maszyn. Powyższe dało Sądowi asumpt do uznania, że ubezpieczony wykonywał czynności przy obsłudze maszyn produkujących i wykańczających wyroby włókiennicze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd zaliczył wykonywane przez skarżącego w okresie od dnia 1 października 1979 roku do dnia 31 maja 1987 roku i od dnia 1 lipca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku prace do prac przy bieżącej konserwacji urządzeń na oddziale będącym w ruchu (wykaz A, dział XIV poz. 25 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku) w którym jako podstawowe były wykonywane prace wymienione:

- w wykazie A, dział VII, poz. 4, to jest prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych,

- w wykazie A dział VII, poz. 8, to jest prace polegające na obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym.

Wnioskodawca cały czas w spornym okresie był narażony tak jak tkacze, klejarze, wiązacze i brakarze na szkodliwe warunki niechybnie występujące w zakładzie pracy. Bez wpływu na powyższe pozostaje fakt, że zajmowane przez wnioskodawcę w spornych okresach stanowiska nie są wymienione w wykazie A i B załącznika do rozporządzenia. Z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem jednoznacznie, że wszystkie prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornych okresach, mimo formalnie zajmowanego przez niego stanowiska niewymienionego w rozporządzeniu były pracami w warunkach szczególnych.

Zaliczeniu do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych podlega także okres zatrudnienia na stanowisku mistrza, to jest okres od dnia 1 czerwca 1987 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku. Ww. okresie ubezpieczony, prócz czynności właściwych dla mechanika maszyn i urządzeń włókienniczych, świadczył również obowiązki nadzorcze, albowiem kontrolował pracę podległych mu pracowników, sporządzał plan napraw i wyznaczał terminy urlopów. Pełnienie przez wnioskodawcę funkcji mistrza należy identyfikować z wykonywaniem kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Wykaz A, Dział XIV, poz. 24 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku). Podkreślenia wymaga, że wnioskodawca stale przebywał na stanowiskach, gdzie wykonywana była praca w warunkach szczególnych i sam też taką pracę wykonywał. W konsekwencji okres pełnienia przez skarżącego funkcji mistrza winien być zaliczony do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, jako kompilacja wykonywania czynności wymienionych w Wykazie A, Dział XIV poz. 24 i poz. 25 załącznika do rozporządzenia, podczas świadczenia których występowało bezpośrednie narażenie na czynniki szkodliwe dla zdrowia.

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury, zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Uwzględnienie ww. okresu jako pracy w warunkach szczególnych umożliwiło przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w warunkach szczególnych. W konsekwencji nie było potrzeby przeprowadzania postępowania dowodowego na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy o okresie od dnia 3 stycznia 1994 roku do dnia 30 kwietnia 1994 roku w (...) Zakładach (...). Natomiast okres nauki zawodu ubezpieczonego od dnia 1 września 1971 roku do dnia 31 sierpnia 1973 roku nie wlicza się do stażu pracy w warunkach szczególnych. Posiadanie statusu ucznia nauki zawodu implikuje bowiem obowiązek doksztalcania się, a w konsekwencji prowadzi do tego, że wnioskodawca nie pracował wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych (por. wyrok SN z dnia 23 maja 2012 roku, I UK 9/12). Powyższe nie generuje jednak niekorzystnych skutków dla ubezpieczonego, albowiem wykazał on 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych.

W obliczu wyżej przedstawionej argumentacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu G. S. prawo do emerytury od dnia (...) 2016 roku. W tym bowiem dniu ubezpieczony spełnił ostatnią sprecyzowaną przez ustawodawcę przesłankę przyznania emerytury, to jest ukończył 60 rok życia.